

инство дори и на обидни и неумѣстни въпроси.

— Какво ще кажешъ за нашитѣ войници?

— питахъ го.

— Ахъ, храбри момчета. Браво! Биятъ се добре. Храбри, храбри момчета...

Питаха го още какъ се е развилъ боя, де е билъ самъ той, какви разпореждания е давалъ. Ранениятъ обясняваше търпеливо, кротко.

— Че съ какъвъ умъ сте тръгнали да се биете съ насъ? — обажда се нѣкой.

Чаушътъ поглежда въ недоумение, азъ срѣщамъ за минута умния, тжженъ погледъ, сѣнката на голѣма горестъ помрачава бледното лице и едва чуто, каточе за себе си, той казва:

— Ехъ, какво да се прави. Ватанъ!

Той гледа нѣкъжде на югъ и дълбоко въздиша. Въ очитѣ му поглежда безмълвната молба да бжде самъ, да не го заставятъ да говори повече. Идва кола и го прибиратъ. Тамъ имаше още двама намѣрени ранени турски войници. Какъ много говорѣха нѣмитѣ и тжжни погледи, съ които се посрѣщаха едни други тия хора.

Отиваме въ селото. Всичкитѣ следи на една току-що преминала, опустошителна буря. Много кжщи сж повредени отъ гранатитѣ — зѣятъ, като рани, широки отвори. Изъ улицитѣ